

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกการสูญเสียย่อมนำมาซึ่งความเสียใจ บุคคลผู้เป็นที่รักตาย
จากไปว่าใจสลายแล้ว แล้วการต้องจากกันเพราะถูกคนแปลกหน้า
ช่วงชิงชีวิตไปอย่างไม่ได้เตรียมใจ จะรู้สึกสูญเสียสลายกว่ามากแค่ไหน
และต้องทุกข์ตรมทรมานเพียงใด

ไม้กางเขนที่ว่างเปล่า เล่าถึง นากาฮาระ มิจิมาสะ เจ้าของ
สถานฌาปนกิจสัตว์เลี้ยง เขาคอยปลอบโยนเหล่าเจ้าของผู้สูญเสีย
น้องหมาน้องแมวและสัตว์เลี้ยงแสนรักด้วยความเข้าอกเข้าใจ แต่
น้อยคนนักจะรู้ว่านากาฮาระคนนี้เองก็เคยสูญเสียแก้วตาดวงใจไป
อย่างน่าชื่นชม ฆาตกรถูกระวางโทษประหารก็จริง ทว่าเขายังคงอด
ตั้งคำถามไม่ได้ว่า การชดใช้ด้วยชีวิตของคนคนนั้นให้อะไรแก่เขา
เพราะเขาไม่รู้สึกละไรรู้สึกว่าได้อะไรกลับคืนมา มิหนำซ้ำยังสูญเสียกันไปหมด
ทุกอย่าง แม้กระทั่ง ฮามาโอกะ ซาโยโกะ ภรรยาที่ต้องหย่าขาดกัน
ไปเพราะไม่อาจทำได้ เขาพยายามไม่หวนถึงอดีต จนกระทั่งได้รับ
การติดต่อจากตำรวจว่าอดีตภรรยาเสียชีวิต เธอตายเพราะถูกฆ่า

ซึ่งทรัพย์สินเหมือนกับเกิดกับมานามิ ลูกสาวตัวน้อยเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน

พ่อแม่ผู้แก่ชราของซาโยโกะต้องการให้คนร้ายได้รับโทษประหารตามเจตจำนงที่ซาโยโกะต่อสู้มาตลอดตั้งแต่มานามิจากไป นากาฮาระที่ถูกขอร้องให้ช่วยเหลือเรื่องคดีความได้รู้เรื่องราวของอดีตภรรยามากขึ้นจากสิ่งต่างๆ ที่เธอทิ้งไว้ หลายสิ่งหลายอย่างที่คุณจะเชื่อมโยงกันอย่างไม่น่าเป็นไปได้เริ่มชี้ให้เห็นว่าที่ซาโยโกะถูกฆ่าอาจไม่ใช่เพราะเธอบังเอิญถึงคราวเคราะห์ แต่เหตุใดกันเล่าเธอถึงต้องตาย เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เธอยึดมั่นถือมั่นมาตลอดไหม สิ่งที่เขาค้นพบจะสามารถตอบคำถามที่ติดอยู่ในใจเขาได้หรือไม่ แล้วตัวเราที่อ่านนวนิยายเรื่องนี้อยู่ล่ะ จะได้คำตอบจากเรื่องนี้ว่าอย่างไร...

สุดท้ายนี้ สำนักพิมพ์ Shadow ขอร่วมไว้อาลัยอย่างสุดซึ้งต่อการจากไปของอาจารย์ฮิงาชิโนะ เคโงะ ผู้สร้างสรรค์วรรณกรรมทรงคุณค่าซึ่งประทับไว้ในใจของผู้อ่านทั่วโลก แม้วันนี้อาจารย์เคโงะจะเดินทางไกล ทว่าตัวอักษร ความคิด และสัจธรรมที่อาจารย์ทิ้งไว้จะยังคงปลุกผู้คนให้ตระหนักถึงความหมายของการเป็นมนุษย์อยู่เสมอ

สำนักพิมพ์ Shadow

คำนำผู้แปล

ผู้กระทำผิดต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมและรับโทษตามที่กฎหมายกำหนด เพื่อให้ผู้กระทำผิดสำนึกผิดและปรับปรุงตัว เพื่อเยียวยาจิตใจของผู้เสียหาย นั่นคือเรื่องปกติธรรมดาในสังคมทุกวันนี้

ปกติธรรมดาเสียจนหลายๆ ครั้งเราก็ลืมที่จะตั้งคำถามว่ามันเป็นไปดังจุดมุ่งหมายของการลงโทษจริงหรือไม่

ระบบยุติธรรมจะมีประโยชน์หรือไม่ หากผู้กระทำผิดไม่สำนึกผิด

เปรียบเทียบผิดดั่งไม้กางเขน แต่จะมีประโยชน์อันใดหากมันคือไม้กางเขนเปล่าๆ ซึ่งผู้แบกไว้ไม่รับรู้ถึงความหนักอึ้งของมัน

เมื่อคนร้ายถูกประหารชีวิตโดยไม่สำนึกผิด จะถือเป็นการเยียวยาผู้เสียหายได้จริงหรือไม่

ระบบประหารชีวิตหรือจำคุกทำให้อาชญากรกลับเนื้อกลับตัวได้จริงหรือไม่

ถ้าเปรียบเทียบระหว่างผู้ถูกจำคุกและไม่เคยล้านักผิดจนกระทั่งวาระสุดท้ายที่ถูกประหารชีวิต กับผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่นอกเรือนจำและพยายามไถ่โทษตลอดมาแล้วละก็ ไม่ทางเขนของใครกันที่จริงแท้และหนักยิ่งกว่ากัน

เหล่านี้น็คือคำถามและประเด็นที่อาจารย์อิงชิโนะ เคโงะ ชวนให้ขบคิดผ่านนิยายเรื่องนี้ เชื่อว่าเมื่ออ่านจบแล้ว ประเด็นเหล่านี้นะจะยังคงประทับอยู่ในใจและได้หยิบมาครุ่นคิดถึงทุกครั้งที่เราเห็นข่าวผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษ

ผลงานชิ้นนี้เขียนขึ้นครั้งแรกเมื่อปี 2014 แต่เนื้อหายังทันสมัยและแสดงให้เห็นว่าคำถามเหล่านี้นหาคำตอบได้ไม่ง่ายเลย

แม้ปัจจุบันจะยังไม่มียุติธรรมอื่นที่ดีกว่านี้และอาจจะยังไม่พบคำตอบในเร็ววัน แต่การครุ่นคิดอย่างไม่หยุดยั้งและการถกเถียงกันไม่จบไม่สิ้นก็ยังเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเมื่อใดที่คนในสังคมหยุดตั้งคำถาม สังคมนั้นก็คงไม่ต่างอะไรจากสังคมที่ตายแล้ว

ขณะเขียนคำนำผู้แปลของเรื่องนี้ เป็นช่วงเดียวกับที่ได้ทราบข่าวเกี่ยวกับการล่องลับของอาจารย์อิงชิโนะ เคโงะ รู้สึกใจหายและอาลัยอาวรณ์เป็นอย่างยิ่งค่ะ

อาจารย์เป็นนักเขียนนิยายผู้มีชื่อเสียงเป็นอันดับต้นๆ ทั้งในประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทย ซึ่งหากใครเคยได้อ่านผลงานของท่านแล้วก็จะไม่แปลกใจเลย เพราะทั้งสนุก ได้ความรู้ และทั้งร่องรอยอันตราตรึงไว้ในใจ อาจารย์สร้างสรรค์ผลงานมามากกว่าหนึ่งร้อยเล่ม ผลงานเรื่องต่างๆ นั้น นอกจากจะเต็มไปด้วยไอเดียอันไม่รู้จบแล้ว ยังเห็นได้ชัดว่าอาจารย์เป็นคนทันสมัยที่ติดตาม

ปัญหาสังคมอย่างใกล้ชิดและนำมาใช้เป็นประเด็นในนิยายได้อย่าง
น่าสนใจ ทั้งยังตั้งคำถามแบบปลายเปิดได้อย่างแยบคายและลึกซึ้ง
ให้นักอ่านได้ขบคิดหลังอ่านจบ

ผู้แปลขอไว้อาลัยต่อนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่ง ขอขอบคุณ
จริงๆ สำหรับผลงานอันแสนวิเศษทุกเรื่องที่ผ่านมาจะค่ะ

หวังว่าทุกท่านจะอิมเมจกับผลงานอันทรงคุณค่าชิ้นนี้ของ
อาจารย์อิงาชิโนะ เคโงะ ค่ะ

ฉัตรขวัญ อดิศักดิ์

คำเตือน

นวนิยายเรื่องนี้มีการกล่าวถึงการทารุณกรรมและการฆาตกรรมเด็ก
สภาวะและอาการป่วยทางจิตเวช การทำร้ายตัวเองและการฆ่าตัวตาย
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน
และโปรดหลีกเลี่ยงหากไม่ต้องการเผชิญกับเนื้อหาดังกล่าว

บทนำ

อิงจิ ซาโอริ แทบไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับแม่ เพราะตั้งแต่จำความได้ แม่ก็ไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว จำได้ว่าสมัยเรียนอนุบาล เธอเห็นเพื่อนมีแม่มารับแล้วนึกอิจฉาว่าทำไมตัวเองไม่มีแม่กับเขาบ้าง มาเข้าใจหลังเข้าโรงเรียนประถมว่าแม่ป่วยเสียชีวิตตอนเธอสามขวบ และมารู้ตอนเรียนชั้นประถมปีที่ห้าว่าโรคนั้นชื่อเนื้องอกสมอง ตอนนั้นแม่เพิ่งอายุสามสิบเอ็ดปีเท่านั้นเอง

“แม่ของลูกทำอาหารเก่งและใจดี สุขภาพค่อนข้างแข็งแรง ไม่นึกไม่ฝันว่าแม่เขาจะป่วยเป็นโรคนั้น” ผู้เป็นพ่อเล่าให้เธอฟังบ่อย

โยสุเกะทำงานเป็นวิศวกรในบริษัทเคมีภัณฑ์ สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่โอซากะ ทว่าที่ทำงานของเขาคือโรงงานฟุจิ ตั้งอยู่ที่อำเภอฟุจิ ในเมืองซังกัน เขาขับรถไปทำงานทุกเช้า

ซาโอริใช้บริการดูแลเด็กหลังเลิกเรียนจนถึงชั้นประถมปีที่สี่ ที่นั่นรับดูแลเด็กถึงหกโมงครึ่งในตอนเย็น โยสุเกะมารับซาโอริจนเวลาปิดทำการเสมอ เธอเห็นหน้าพ่อที่ไร้กิเลสอกทุกที

พอขึ้นชั้นประถมปีที่ห้า เธอเลิกใช้บริการดูแลเด็กหลังเลิกเรียนและตรงกลับบ้าน ไม่ขมขื่นกับการเฝ้าบ้านคนเดียวแล้ว ขอแค่อ่านหนังสือหรือดูวิดีโอภาพยนตร์ เวลาที่จะผ่านไปในช่วงชีวิตใจ ใช่ว่าซาโอริไม่มีเพื่อนที่โรงเรียน แต่เธอชอบใช้เวลาอยู่คนเดียวมากกว่า

ตั้งแต่ช่วงนั้นเป็นต้นมา โยสุเกะกลับบ้านดึกขึ้นอีก ก่อนหน้านั้นเขาทำอาหารให้เธอกินทั้งเช้าและเย็น แต่เริ่มเป็นไปได้ยาก บางครั้งเธอกินข้าวกล่องที่โยสุเกะแวะซื้อให้ขากลับจากบริษัทเป็นมือเย็น บางคราวก็นั่งเดี่ยวพิชชาคนเดียวระหว่างรอพ่อกลับบ้าน

และแล้วเธอก็ฉุกคิดว่าทำอาหารเองก็สิ้นเรื่อง อยู่มาวันหนึ่งเธอซื้อวัตถุดิบที่ซูเปอร์มาร์เกตมาลองทำเนื้อต้มมันฝรั่ง ซุปมิโซะ และข้าวสวยหุงใหม่ๆ เป็นมือเย็น โดยอาศัยเปิดตำราอาหารที่ยืมจากห้องสมุด วันนั้นโยสุเกะกลับบ้านเร็วอย่างหาโอกาสได้ยาก เขาทำตาเป็นประกาย ขมไม่ขาดปากว่า “ยอดเยี่ยมๆ” เนื้อต้มมันฝรั่งรสอ่อนเกินไป ซุปมิโซะก็ทำออกมาได้ไม่ดีนัก แต่ดีใจที่ตัวเองเป็นประโยชน์ให้พ่อได้

นับจากวันนั้น การทำอาหารในครอบครัวจึงติดเป็นหน้าที่ของซาโอริ แน่นอนว่าทำทุกวันก็ไม่ไหว บางวันเธอเลยบอกโยสุเกะก่อนเขาออกไปทำงานว่า “พ่อ ขอโทษนะ แต่คืนนี้พ่อกินข้าวมาจากข้างนอกเลยนะ หนูจะซื้อแซนด์วิชจากร้านสะดวกซื้อมากิน”

ไม่ใช่แค่ทำอาหาร ซาโอริเริ่มทำความสะอาดและซักผ้าด้วย ไม่เหนื่อยล้าคนเดียว สนุกด้วยซ้ำ เธออาจจะเหมาะกับการทำงานบ้านก็ได้

“ซาโอริต้องเป็นเจ้าสาวที่ดีได้แน่ เห็นอย่างนี้พ่อก็วางใจ” โยสุเกะ

พูดเช่นนั้นอย่างพึงพอใจอยู่บ่อยๆ เรียกว่าเป็นคำพูดติดปากก็ได้ แต่มีวัยกำชับว่า “แต่นอกจากงานบ้าน ซาโอริมีเรื่องต้องทำอีกเยอะเลย อันดับแรกคือต้องตั้งใจเรียน ถ้าทำอย่างนั้นลูกจะมีความสุขได้แน่นอน เก็บเรื่องที่บ้านกับเรื่องพ่อเป็นเรื่องรองได้เลยนะ”

ถึงกระนั้นโยสุเกะก็คงสบายใจที่ลูกสาวทำงานบ้านเป็นหมดแล้ว เขากลับบ้านดึกขึ้นเรื่อยๆ สาเหตุหนึ่งอาจจะเพราะงานยุ่งกว่าเดิม หลังเขากลับถึงบ้าน มีคนโทรศัพท์มาคุยเรื่องงานถี่ขึ้นกว่าเดิม วันหยุดที่ต้องไปทำงานก็เพิ่มขึ้น ต้องเดินทางไปทำงานค้างคืนที่ต่างจังหวัดเป็นเรื่องปกติ

พอซาโอริเลื่อนขึ้นชั้นมัธยมต้น กลายเป็นว่าโยสุเกะกลับบ้านมานอนอย่างเดียว แน่หนอนว่าโอกาสได้คุยกันสบายๆ ประสาพ่อลูกก็ลดน้อยลงเช่นกัน

และแล้วเมื่อฤดูใบไม้ร่วงของชั้นมัธยมปีที่สองก็เกิดเหตุการณ์สำคัญขึ้นกับซาโอริ

วันนั้นวันอาทิตย์ แต่โยสุเกะออกไปทำงานเหมือนเคย ซาโอริแวะร้านเช่าวิดีโอเจ้าประจำก่อนไปซื้อวัตถุดิบสำหรับทำม๊อยเย็นที่ซูเปอร์มาร์เกต เธอตัดสินใจจะเช่าวิดีโอภาพยนตร์ที่แอบสนใจมาสักพักหนึ่งแล้ว

รู้อยู่แล้วว่าวิดีโอภาพยนตร์เรื่องนั้นวางอยู่ชั้นไหน ชั้นที่ติดป้าย ‘ไซไฟ-สยองขวัญ’ แต่เดินไปดูหน้าชั้นนั้นก็ไม่มีจอของที่หมายตาถึงมีคนเข้าไป กลองวิดีโอก็น่าจะยังวางอยู่บนชั้น

พนักงานหนุ่มเดินผ่านมาพอดี เธอเลยลองถาม “ขอถามหน่อยนะคะ จันทน์จำได้ว่าหนังเรื่องเดอะฮิตเดนเคยวางอยู่แถวนี้”

“เดอะฮิดเดนเฮอร์อครับ น่าจะอยู่ตรงนี้แหละครับ” เขามอง
ชั้นวิดีโอ “อ้าว แปลกจัง ไม่มีแฮะ”

จังหวะนั้นมีเสียงพูดลอยมาจากด้านข้าง “เอ่อ หมายถึงเจ้านี้
เฮอร์อครับ”

ซาโอริหันไปมองต้นเสียงแล้วตกใจ เพราะ นิชิยะ พุมิยะ ชู
วิดีโออยู่อย่างรู้สึกดัด

เธออุทานดังอึ้งแล้วตอบเบาๆ ว่าใช่ค่ะ ตัวเกร็งโดยอัตโนมัติ

“มีคนตัดหน้าซะแล้วนะครับ” พนักงานสัฟฟอกก่อนเดินจากไป
เหลือซาโอริกับพุมิยะตามลำพัง

“อือ...” เขคราง มองวิดีโอในมือ “เรื่องนี้สนุกเฮอร์อ”

เธอเอียงค่อน้อยๆ “ไม่รู้สิคะ...”

“แต่เธอตั้งใจมาเช่าเรื่องนี้ใช่ไหมล่ะ ไม่ใช่เพราะคิดว่ามันน่า
สนุกเฮอร์อ”

“ใช่ค่ะ แต่ถ้ายังไม่ดูก็ไม่รู้เฮอร์อ...” ทำนโยบายเสียงเธอสั้น
นิดหน่อย

“อือ” พุมิยะทำเสียงขึ้นจมูก มองวิดีโออีกหน จากนั้นยืนยัน
ให้ซาโอริเหมือนตัดใจ

เธออุทานดังอ้าวด้วยความงงงวย

“เอาไปดูก่อนสิ ฉันแค่เลือกไปเรื่อยเท่านั้นเอง”

“เอ๊ะ แต่ คือว่า” ซาโอริก้าวถอยหลังโบกไม้โบกมือ “ไม่เป็นไร
เฮอร์อค่ะ ไม่...เป็นไรเฮอร์อ” เธอทำอะไรไม่ถูก

“อย่าเกรงใจเลย ถ้าสนุกก็บอกด้วยละกัน ฉันจะได้ดูบ้าง เธอ
เรียนอยู่ชั้น ม. สองที่โรงเรียนเราใช่ไหม ฉันเคยเห็นเธอในโรงเรียน”

ซาโอริประหลาดใจ ไม่คิดว่าเขาจะรู้จักเธอ ได้แต่พยักหน้าเสียๆ เพราะไม่รู้จะตอบอย่างไรดี

“เฮ้” เขายืนวิดีโอให้อีกรอบ เธอนึกเหตุผลให้อีกสักรอบไม่ออก จึงเอ่ยขอบคุณแล้วรับมันมา

“เธอมาที่นี่บ่อยเธอ” นิชิโนะ ฟูมียะ ถาม

“เอ่อ ก็มาบ้างค่ะ...”

“ฉันก็มาบ่อย จินไว้เจอกันคราวหน้า เล่าความประทับใจของเธอเกี่ยวกับหนังเรื่องนี้ให้ฟังหน่อยนะ”

“ค่ะ” ซาโอริตอบ อายชอบกลที่เปล่งเสียงแหบแห้งอย่างประหลาด

หลังจากนั้นซาโอริตื่นเต้นทั้งวัน เมื่อทบทวนบทสนทนา ระหว่างตัวเองกับฟูมียะ หัวใจก็พองโตสลับกับหดหู่ว่าน่าจะคุยกับเขาให้มากกว่านี้

แปลกใจที่เขารู้ว่าซาโอริเป็นรุ่นน้องที่โรงเรียน แต่เธอรู้จักเขามาตั้งแต่ก่อนหน้านี้อันแล้ว ไมลิ พุดแค่นั้นไม่ครอบคลุม บอกว่าแอบปลื้มเขาจะถูกต้องที่สุด

ซาโอริเริ่มสนใจ นิชิโนะ ฟูมียะ ตั้งแต่เดือนกันยายนของปีที่เธอเรียนมัธยมปีที่หนึ่ง ขณะเดินอยู่ในมุมหนึ่งของสนามหลังเลิกเรียน เธอสะดุดตากับนักเรียนชายที่กำลังเกลี้ยทรายในลานทรายให้เรียบ เคยเห็นนักเรียนคนนั้นเป็นครั้งคราว รู้ว่าเขาเป็นรุ่นพี่

เขาเกลี้ยทรายเสร็จก็เริ่มเดินช้าๆ ห่างออกมาได้ประมาณหนึ่งกิโลเมตรร่างกายเล็กน้อย จากนั้นจับจ้องลานทรายแล้วออกตัวด้วยความมุ่งมั่น ความเร็วของเขาสูงเกินกว่าที่ซาโอริคาดไว้

เขาวิ่งอย่างเอาเป็นเอาตายแล้วกระโดดตอนจวนถึงลานทราย ภาพเงาที่คล้ายกับร้ายรำในอากาศประทับอยู่ในจอประสาทตาของเธอ

หลังลงสู่พื้น เขาลุกขึ้นยืนโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า จากนั้นใช้อุปกรณ์รูปตัวทีเกลี่ยทรายเช่นเดียวกับเมื่อครู่เสร็จแล้วเดินกลับไปยังเส้นออกตัว

เขาทำแบบเดิมหลายต่อหลายครั้ง ซาโอริเฝ้าดูการเคลื่อนไหวของเขาตลอดเวลา ไม่รู้ทำไมละสายตาไม่ได้ หากเพื่อนร่วมชั้นไม่เพิกเฉยเดินผ่านมาส่งเสียงทักทาย เธออาจจะดูเขาอยู่อย่างนั้นไม่เลิกแน่นอน เธอบอกเพื่อนร่วมชั้นที่กำลังดูการแข่งขันฟุตบอลนัดอุ่นเครื่องในสนาม

ใช้เวลาไม่นานก็รู้ว่าเขาเป็นรุ่นพี่เธอหนึ่งปีและอยู่ชมรมกรีฑา ทั้งยังได้ข้อมูลมาอย่างรวดเร็วว่าเขาชื่อ นิชิโนะ ฟูมิยะ

ทำไมสนใจเขา ทำไมคิดถึงเขาแล้วใจเต้นโครมคราม ซาโอริกก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน คงเป็นเพราะสิ่งที่คนเขาเรียกกันว่าความรัก แต่คิดไม่ถึงว่าควรจัดการกับความรู้สึกของตัวเองอย่างไร มันคงจบลงโดยที่ตัวเองทำอะไรไม่ได้เลย...เธอวิเคราะห์สถานการณ์ของตัวเองด้วยความสุขุมเกินวัยนักเรียนมัธยมต้นอย่างยิ่ง

ทว่าสถานการณ์พลิกผันในอีกหนึ่งปีต่อมา เธอได้สนทนากับนิชิโนะ ฟูมิยะ ที่เธอหลงใหล

เธอเปิดดูวิดีโอที่เข้ามาทันที และคาดหวังจะได้เจอเขาที่โรงเรียนเพราะอยากเล่าความประทับใจที่เธอมีต่อภาพยนตร์ หาดาวฟูมิยะเจอได้ไม่ยาก แต่เขาไม่เคยอยู่คนเดียว เธอไม่กล้าเข้าไปหา

ขณะมีคนอื่นอยู่กับเขา

มีโอกาสดูกันอีกครั้งที่ร้านชาวิทโอดังคาด เป็นผลจากความพยายามไปชะงักดูในร้านทุกครั้งที่มีเวลาว่างเพื่อจะได้เจอเขา

“สนุกมากเลยอะ ต้องดูให้ได้เลยนะอะ”

“จริงเหรออ ดิละ งั้นฉันเข้าบ้างดีกว่า”

เขาเดินตรงไปยังชั้นวางวิดีโอมันดังกล่าว

หลังเข้าเสร็จ ชาโอริกับเขาออกจากร้านและเดินไปทางเดียวกัน ระหว่างทางคุยกันเรื่องภาพยนตร์ที่ได้ดูเมื่อเร็วๆ นี้ เส้นทางนั้น อยู่ทิศตรงข้ามกับบ้านเธอ แต่เธอไม่กล้าบอก เพราะอยากอยู่กับเขา ให้นานขึ้นมากกว่ากลับบ้าน

ละแวกนั้นมีสวนสาธารณะ พุมิยะชวนนั่งที่ม้านั่งด้วยกัน ชาโอริไม่มีเหตุผลให้ปฏิเสธ อีกทั้งเขายังเลี้ยงน้ำผลไม้จากตู้จำหน่าย เครื่องดื่มอัตโนมัติที่อยู่ใกล้ๆ ด้วย

ทั้งคู่คุยกันสารพัดเรื่อง เรื่องโรงเรียน ดนตรี ภาพยนตร์ และครอบครัว เมื่อรู้ว่าเธอใช้ชีวิตอยู่กับพ่อสองคน พุมิยะทำหน้าที่แปลกใจนิดหน่อย

“เธอทำอาหารเองด้วยเหรออ เก่งจังนะ”

“ไม่เก่งหรอกอะ ทำไม่อร่อยด้วย”

“เก่งสิ ฉันทำไม่เป็นเลย โอโฮะ”

ชาโอริปลาทบลิ้มที่พุมิยะประทับใจ ดีใจที่ตัวเองทำอาหารเป็น ช่วงเวลาแสนสนุกผ่านไปในช่วงชั่วอึดใจ รู้สึกตัวอีกทีก็มีดสลัวแล้ว

“กลับบ้านกันไหม” พุมิยะเป็นฝ่ายเปิดประตู

“นั่นสินะคะ”

หลังจากนั้นเขาอาสาอย่างไม่คาดคิดว่า “เดี๋ยวฉันไปส่ง”

ซาโอริตกใจจนเผลอตอบตรงข้ามกับที่ใจคิด “เอ๊ะ จะดีเหรอ
คะ”

“ทำไมล่ะ ไม่ควรไปส่งเหรอ ฉันไม่ไปก็ได้”

ในที่สุดเธอก็ตระหนักว่าโอกาสนี้ไม่มีอีกแล้ว

“...ฉันขอขอบคุณด้วยนะคะ”

เขาพยักหน้าตอบว่าอือ ลุกจากม้านั่ง จากนั้นถามอย่างเกรงใจ
ว่า

“ฉันโทร. ไปบ้านเธอได้หรือเปล่า”

“อะ...อ้อ ได้ค่ะ”

เธอบอกหมายเลขโทรศัพท์ เขาย่อตัวลงเขียนตัวเลขบนพื้น
แล้วจึงมำในปาก พอเงยหูฟังก็รู้ว่าเขากำลังคิดสูตรท่องจำ

“โอเค จำได้แล้ว” เขาเอ่ย ลุกขึ้นยืนแล้วท่องหมายเลขโทรศัพท์
ให้ฟัง ถูกต้องทุกตัวเลข

ซาโอริคิดในใจว่าเขาหัวดีจัง

ฟูมิยะบอกเบอร์ฟ็อกเกตเบล¹ของตัวเองให้เธอรู้ด้วย ครอบครัว
เขามีสมาชิกหลายคน เลยไม่อยากให้เธอโทร. ไปที่บ้าน วิธีนี้ก็สะดวก
สำหรับเธอดีเหมือนกัน

เขาโทร. มาในอีกสัปดาห์ให้หลังซึ่งคือวันพฤหัสบดี หัวใจเธอ
พองโต เพราะนึกว่าเขาอาจจะไม่โทร. มาก็ได้

¹ เฟจเจอร์

พุมิยะเปิดหัวข้อสนทนาด้วยเรื่องความประทับใจต่อวิดีโอที่เช่า
มาวันก่อน เขาอยากบอกใครสักคนจนทนไม่ไหวว่ามันสนุกแค่ไหน
“เวลาคูยกับคนที่ยังไม่ได้ดูหนังเรื่องนี้ มันน่าเบื่ออะ นี่ เรานัดเจอกันไหม”

ซาโอริใจเต้นแรงและเต้นเร็วขึ้นเรื่อยๆ “ก็ได้อยู่หรือหะ...”

เขาเสนอวันเวลาและสถานที่นัดพบ เธอไม่มีอะไรขัดข้อง จะ
ให้ไปที่ไหนเมื่อไรก็ได้ทั้งนั้น

วันเสาร์ถัดมา ทั้งคู่เจอกันที่ลานกว้างบนดาดฟ้าของซูเปอร์-
มาร์เกต คูยกันหลายเรื่องโดยเริ่มจากเรื่อง*เดอะฮิตเดน* จนเธอแปลกใจ
ว่าตัวเองมีหัวข้อสนทนามากขนาดนี้เสียหรือ

“เราคงได้เจอกันอีกสินะ” พุมิยะถามตอนจะแยกกัน

ซาโอริตอบว่าอ้อ นับตั้งแต่วันนั้นเธอก็หันมาพูดจาเป็นกันเอง
กับเขา

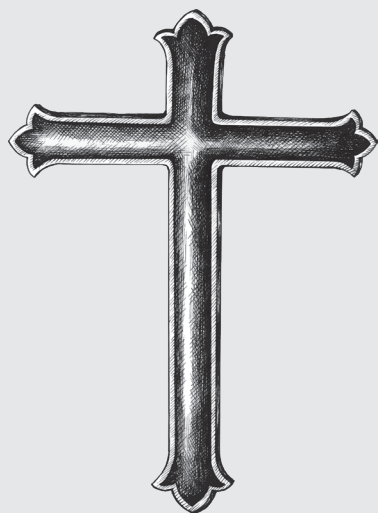
ทั้งสองเริ่มนัดเจอกันเดือนละสองสามหน พุมิยะต้องเตรียม
สอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลาย แต่แอบโกหกแม่จอมขี้บ่นและหาเวลา
มาเจอเธอ

ซาโอริหลงใหลเขามากขึ้นทุกครั้งที่พบกัน อยู่มาวันหนึ่งเธอ
กลับใจถามว่า “คิดยังไงกับฉันหรือ”

ใบหน้าเธอร้อนผ่าว ไม่กล้าสบตาอีกฝ่ายเลยก้มหน้า แต่รู้สึ
ได้ว่าพุมิยะมองเธออยู่

“ชอบที่สุดเลย”

เธอดีใจจนตัวลอยในวินาทีที่ได้ยินคำตอบของเขา

1

เวลาเกือบบ่ายโมง เสียงเครื่องยนต์ดังจากที่จอดรถด้านหน้า
นากาฮาระ มิจิมาสะ นั่งทำงานอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ในสำนักงานที่
ชั้นสาม เขาลุกไปมองนอกหน้าต่าง รถอาร์วี²สีกรมท่ากำลังจะถอย
เข้ามาจอดพอดี

นากาฮาระหยิบลูกประคำที่วางบนโต๊ะ เดินออกจากสำนักงาน
พลางดูให้แน่ใจว่าเนโกไทเรียบร้อยดี

เมื่อลงบันไดไปชั้นหนึ่งก็พบว่า คันดะ เรียวโกะ รออยู่ เธอดู
อ่อนเยาว์แม้ปีนี้จะอายุสี่สิบปีแล้ว เป็นลูกน้องที่พึ่งพาได้

“คุณไซโตมาค่ะ”

“อ้อ ทำจะอย่างนั้น”

ประตูทางเข้าอาคารเป็นประตูกระจก นากาฮาระและ คันดะ

² รถที่เหมาะสมสำหรับไปท่องเที่ยวหรือทำกิจกรรมกลางแจ้ง เช่น ไปตั้งแคมป์
เนื่องจากมีพื้นที่วางสัมภาระเยอะ

เรียวกะ ยืนอยู่ข้างกันในอาคาร

ในไม่ช้าชายอายุราวสี่สิบปี หญิงที่คาดว่าเป็นภรรยา และเด็กชายเด็กหญิงที่คงเป็นลูกของทั้งคู่ก็เดินเข้ามา เด็กชายน่าจะอายุประมาณสิบปีกลางๆ สองมือยกกล่องกระดาษทรงสี่เหลี่ยมกล่ำๆ บรรจุล้นมาด้วย ทุกคนมีสีหน้าสงบเสถียร เด็กหญิงตัวน้อยตาแดง สงสัยจะร้องไห้มาจนถึงเมื่อครู่

“ไฮ้โตครับ” ชายคนนั้นหันมาแจ้งชื่อกับนากาฮาระ

“รออยู่เลยครับ ขอแสดงความเสียใจด้วยนะครับ” นากาฮาระ ค้อมศีรษะ มองกล่องกระดาษในมือเด็กชาย “เอ่อ นั่นคือ...”

“ครับ เราพามาด้วย”

“ชื่ออะไรครับ”

“โอเลครับ”

“ผมขอทักทายโอเลจังได้ไหมครับ”

“ได้สิครับ”

นากาฮาระรับกล่องมาวางบนแท่นที่อยู่ใกล้ พนมมือ แล้วเปิดฝาซ้ำๆ

แมวสีน้ำตาลเข้มนอนหลับตาอยู่ในนั้น รอบตัวมีเจลเก็บความเย็น ข้างสี่เหลี่ยมตั้ง

“หน้าน้องดูสงบนะครับ” นากาฮาระกล่าว “คงไม่ได้ทรมานใช้ไหมครับ”

ไฮ้โตตอบว่าไม่รู้สิครับ แล้วเอียงคอคิด

“พวกเราออกไปข้างนอก แต่พอกลับถึงบ้านโอเลจังไม่ออกมาทักทาย ทุกที่จะเดินโซเซมาหาทันที ผมแปลกใจเลยเดินหา แล้วก็

เจอโอเลจิงตัวเย็นเหยียบอยู่ในตู้ ตอนนั้นตายค้างอยู่ ผมเลยใช้นิ้ว
ลูบหลายครั้งให้หลับตานะครับ”

นากาฮาระคิดในใจว่าเป็นรูปแบบเหตุการณ์ที่พบได้บ่อย จาก
นั้นพยักหน้า

“คุณบอกว่าเดินโซเซ น้องมีโรคประจำตัวหรือครับ”

“มีปัญหาเรื่องไตนะครับ เราพาไปโรงพยาบาลเป็นประจำ แต่
ถ้าให้พูดตามตรงก็อายุมากแล้ว”

อายุสิบแปดปี ถือว่าแม่วัยนี้อายุยืน เรียกว่าแม่วราก็คงได้

“ผมเข้าใจแล้วครับ” นากาฮาระค้อมศีรษะอีกที

ห้องจัดพิธีอยู่ที่ชั้นสอง ตกแต่งสไตล์ตะวันตกเลียนแบบ
สถาปัตยกรรมในโบสถ์ ทว่าจุดเทียนวางไว้หลายเล่ม ไม่มีสิ่งของที่
เชื่อมโยงกับศาสนาใดศาสนาหนึ่ง เขาวางกล่องใส่ร่างไว้วิญญาณของ
แมวบนแท่นบูชาขนาดเล็ก

“ยังมีเวลาอีกเล็กน้อยก่อนฌาปนกิจ เชิญอำลาน้องเป็นครั้งสุดท้าย
ได้เลยครับ” นากาฮาระแจ้ง ปล่อยครอบครัวให้อยู่กันตาม
ลำพังแล้วกลับลงมาชั้นหนึ่ง

คันดะ เรียวโกะ กำลังเลือกดอกไม้สำหรับใส่ในโลงศพ โลง
ขนาดเล็กผลิตจากไม้คิริ³ ครอบครัวยุติเลือกคอร์สฌาปนกิจเกรด
สูงสุด คงรักโอเลมาก

“เรื่องอัฐิ ลูกค้าว่าไง” นากาฮาระถาม ‘เอนเจลโบต’ แห่งนี้มี

³ ไม้เนื้อแข็ง น้ำหนักเบา ทนไฟและทนความชื้นได้ดี ในญี่ปุ่นนิยมนำมาทำตู้และ
กล่องเก็บกิโมโน จัดเป็นไม้เกรดพรีเมียมหรูหรา

ห้องเก็บอัฐิส่วนตัวโดยเปิดให้ทำสัญญาเป็นรายปี

“บอกว่าจะนำกลับบ้านค่ะ”

“อ้อ จึ้นเหรอ”

แบบนั้นก็ดี นากาฮาระคิดในใจ มีเจ้าของจำนวนไม่น้อยที่ฝากอัฐิไว้แต่ไม่มาเช่นไหว้ดวงวิญญาณเลย

ได้เวลาแล้ว เขานำทางครอบครัวไซโตไปที่ฌาปนสถานซึ่งอยู่ตรงที่จอดรถของอาคาร เป็นสิ่งปลูกสร้างคอนกรีตทรงสี่เหลี่ยม

เขาย้ายร่างเมฆจากกล่องกระดาษมายังกล่องไม้คิริตรงทางเข้าเตาเผา เนื่องจากใช้เจลเก็บความเย็นช่วยรักษาอุณหภูมิ ขาสีข้างของแมวจึงแข็งทื่อในท่าเหยียดขา คันทะ เรียวโกะ ยืนถึงใส่ดอกไม้สดให้ครอบครัวไซโต พวกเขาพื้มพำพาลางวางดอกไม้รอบแมวสุดที่รัก ดูเหมือนจะปลงตกแล้ว สีหน้าของทุกคนถึงได้ผ่อนคลายและมีรอยยิ้มเป็นครั้งแรก

ระหว่างทุกคนพนมมือ โลงเล็กก็หายเข้าไปในเตาเผา เจ้าหน้าที่ประจำเมรุเป็นผู้ชำนาญ เขาจะจัดการให้เป็นอย่างดีแน่นอน

หลังนำทางครอบครัวไซโตไปยังห้องรอ นากาฮาระก็กลับสำนักงานที่ชั้นสามและมานั่งหน้าคอมพิวเตอร์ เขาวางแผนไว้ว่าจะทำแผ่นพับประชาสัมพันธ์ใหม่ แต่ก็กลุ้มเพราะยังออกแบบไม่ได้ตั้งใจ เหตุผลที่ไม่ได้จ้างคนนอก ส่วนหนึ่งเพราะอยากประหยัดค่าใช้จ่าย อีกส่วนคือเพราะตัวเองเคยมีประสบการณ์ทำงานด้านนี้มาก่อน

ลองออกแบบให้หิวหว่าเลยดีไหม...ตอนคิดเช่นนั้นและเตรียมจะขยับเมาส์ โทรศัพท์มือถือรุ่นเก่าก็สั่นบนโต๊ะ

“โธ๊ะ ฮัลโหล คุณ นากาฮาระ มิจิมาสะ หรือเปล่าครับ” เสียง
ล่ำรวมของผู้ชายดังมา คึกๆ ว่าเคยได้ยิน

“ใช่ครับ” เขาตอบอย่างระแวดระวัง

“ขอประทานโทษที่รบกวน ผมซายามะ จากแผนกสืบสวนที่หนึ่ง
กรมตำรวจนครบาลโตเกียว”

“คุณ...ซายามะ?” นากาฮาระชะงัก “เอ่อ หรือว่าจะเป็นคุณ
ซายามะในตอนนั้น”

“ใช่ครับ จำผมได้ด้วยเหรอ ซายามะที่รับผิดชอบการสืบสวน
ในตอนนั้นเองครับ ไม่ได้คุยกันนานเลย”

เมฆดำพลันปกคลุมในใจนากาฮาระ ลังหรณัร้ายพวยพุ่ง
พร้อมกับที่ความทรงจำเลวร้ายย้อนกลับคืนมา อีกฝ่ายโทร. มาด้วย
ทู่ระใดกันแน่

“มีอะไรเหรอครับ” นากาฮาระเค้นเสียงถาม “ผมนึกว่าคดีนั้น
จบไปแล้วซะอีก”

“ถูกต้องครับ คดีนั้นจบแล้ว วันนี้ผมติดต่อมาด้วยเรื่องอื่น
เรื่องกรรยาของคุณนะครับ”

“กรรยา...”

“โอ้ ขอโทษที่เสียมารยาท หย่ากันแล้วสินะครับ”

“ครับ ก็...” ไม่รู้ควรอธิบายละเอียดแค่ไหน ที่สำคัญคือจำเป็น
ต้องอธิบายให้ตำรวจคนนี้ฟังด้วยหรือ “เกิดอะไรขึ้นกับซาโยโกะ
เหรอครับ” นั่นคือชื่อของกรรยาที่แยกทางกันแล้ว

“ครับ อันที่จริงคือ...” สายสืบเว้นช่วงแปลกๆ ก่อนพูดต่อ
“เธอเสียชีวิตแล้ว เมื่อคืนนี้ครับ”

นากาฮาระสูดหายใจลึก มีนงกับคำบอกเล่าของสายสืบจน
พูดอะไรไม่ออก

“ฮัลโหล” ซายามะเรียก “ฮัลโหล คุณนากาฮาระ ได้ยินไหม
ครับ”

นากาฮาระกำโทรศัพท์ ระบายลมหายใจที่อันอยู่

“ครับ ได้ยิน เอ่อ ที่คุณบอกว่าซาโยโกะเสียชีวิตแล้ว คือ...”

ขณะพูดก็ตระหนักถึงข้อเท็จจริงอันสำคัญ

“คุณซายามะยังอยู่แผนกสืบสวนที่หนึ่งสินะครับ ในเมื่อคุณ
เป็นคนแจ้งข่าวผม หมายความว่า...” เขาพูดต่อจากนั้นไม่ออก

“ใช่ครับ” ซายามะตอบอย่างขมขื่น “พวกผมสงสัยว่าเป็นเหตุ
ฆาตกรรม ลัทธิฐานว่าเมื่อคืนนี้ คุณฮามาโอกะ ซาโยโกะ ถูกแทง
เสียชีวิตที่บ้านเธอครับ”

ซายามะมาเยือน ‘เอนเจลโบต’ หลังวางสายได้ประมาณ
หนึ่งชั่วโมง พิธีฆาปนกิจแมวของครอบครัวไซโตสิ้นสุดลงแล้ว แต่
ยังไม่ได้เก็บอัฐิ ทว่าเรื่องนั้นปล่อยเป็นหน้าที่ คันดะ เรียวโกะ กับ
คนอื่นๆ ได้ นากาฮาระนั่งตรงข้ามกับซายามะตรงชุดโซฟาพับแขน
แบบเรียบง่ายในสำนักงาน

ไม่ได้พบกันนาน สายสืบดูเจ้าเนื้อกว่าเดิมมาก ขณะเดียวกัน
ก็มีสง่าราศีและน่าเกรงขามขึ้นด้วย ในนามบัตรระบุยศผู้บังคับหมู่
แต่นากาฮาระจำไม่ได้ว่าครั้งก่อนที่พบกันอีกฝ่ายยศอะไร

พอเขาเสิร์ฟชาญี่ปุ่นโดยหย่อนถุงชาใส่น้ำร้อนในถ้วย ซายามะ
ก็ยิ้มศีรษะ เอ่ยว่าขอบคุณครับ

“พอได้มาที่นี่ ผมประหลาดใจนิดหน่อย” ซายามะจิบชาแล้ว
เอ่ย “ไม่นึกว่าคุณจะมาทำงานแบบนี้ จำได้ว่าเมื่อก่อน...”

“ผมเคยอยู่เอเจนซีโฆษณา ทำงานดีไซน์เป็นหลัก”

“ใช่ครับ คุณลาออกจากบริษัทนั้นเมื่อไรหรือ”

“ลาออกมาได้สี่ปี...ไม่ใช่สิ เกือบห้าปีแล้วครับ” หลังตอบพลาง
ก็ไปด้วย นากาฮาระก็เสริมว่า “ผมหย่ากับซาโยโกะก่อนหน้านี้
ไม่นาน”

โอ้ ซายามะอุทานเบาๆ

“ถึงอย่างนั้นผมก็ตกใจมากเลย” นากาฮาระก้มหน้า กำมือทั้งสองข้าง “ไม่นึกว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้กับเธอ มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“ผมก็ตกใจเหมือนกัน น่าเห็นใจจริงๆ ครับ”

นากาฮาระเงยหน้า

“ตอนคุยโทรศัพท์ คุณบอกว่าเธอถูกแทงเสียชีวิต...”

“ใช่ครับ” ซายามะกางสมุดเล่มเล็ก “ที่เกิดเหตุคือถนนย่าน
คิบะ เขตโคโต แถวนั้นมีแมนชั่นหลายหลังหันหน้าออกถนนใหญ่ แต่
เหตุเกิดด้านหลังแมนชั่นซึ่งมีคนสัญจรน้อย ภรรยา...ไม่ใช่สิ คุณ
ฮามาโอกะ ซาโยโกะ ก็อาศัยอยู่ในห้องหนึ่งของแมนชั่นหลังนั้นด้วย
แมนชั่นมีประตูหลัง เธออาจจะตั้งใจเข้าแมนชั่นจากทางนั้น”

“เธออยู่ตัวคนเดียวหรือครับ”

“ใช่ครับ อาศัยอยู่คนเดียวในห้อง 1DK⁴”

“เกิดเหตุเมื่อคืนสินะครับ”

⁴ ห้องพักที่ประกอบด้วยห้องนอน ห้องรับประทานอาหาร และครัว

“มีคนแจ้งตำรวจตอนสามทุ่มว่ามีผู้หญิงนอนล้มอยู่ริมถนน
รพพยาบาลออกไปรับทันที เธอมาเสียชีวิตที่โรงพยาบาล” ซายามะ
เงยหน้าจากสมุด “วัตถุมืดมั่งจากข้างหลังทะลุถึงหัวใจ แสดงว่า
คนร้ายต้องแทงแรงมาก เจ้าหน้าที่ชันสูตรแสดงความเห็นอย่างนั้น
ครับ”

“ยังจับ...คนร้ายไม่ได้สินะครับ” นากาฮาระลองถามเพื่อความ
แน่ใจ

ซายามะทำหน้าเบ้ พยักหน้าเบาๆ

“ตำรวจเร่งกระจายกำลังค้นหา แต่ยังไม่พบบุคคลน่าสงสัย
เมื่อเช้ามีการตั้งกองบัญชาการสืบสวนพิเศษขึ้นมา แผนกสืบสวนที่
หนึ่งส่งหน่วยของผมไปร่วมด้วย ผมรู้ว่าเหยื่อเป็นใครหลังจากเห็น
แฟ้มคดีที่กองบัญชาการสืบสวนพิเศษนะครับ” เขายกถ้วยจิบบาแล้ว
วางลงบนโต๊ะ “ที่แรกผมไม่ทันเฉลียวใจว่าเป็นภรรยาของคุณเพราะ
คนละนามสกุลกัน แต่ระหว่างดูภาพถ่าย ผมก็นึกออก” ซายามะ
กล่าวก่อนจะโบกมือ “ต้องบอกว่าอดีตภรรยาสินะครับ ผมขอโทษ
เปลอออยู่เรื่อย”

นากาฮาระบอกว่าไม่เป็นไร เขาไม่ได้รู้สึกแสบกับคำพูดของ
อีกฝ่าย

“ทำไมมาหาผมล่ะครับ เพราะผมเป็นอดีตสามีของเธอเหรอ”

“มันก็...เอ่อ ใช้ครับ” ซายามะอ้าอึ้ง “ผมได้รับมอบหมายให้
อยู่กลุ่มคันโตรี มีหน้าที่รวบรวมข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อ
กับบุคคลที่เกี่ยวข้องนะครับ ครอบครัว เพื่อน และคนรู้จักก็เข้าข่าย
ซึ่งในกรณีของผม ผมอยากมาถามข้อมูลจากคุณนากาฮาระให้ได้”

นากาฮาระถอนใจ เกาศีรษะ “ไม่มีประโยชน์หรอกครับ”
“งั้นเหรอครับ”

“ก็ตั้งแต่หย่ากัน เราสองคนไม่ได้เจอกันอีกเลย ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธออาศัยอยู่ที่นั่น”

“อาจจะใช่ แต่ผมขอสอบถามสักหน่อยเถอะครับ”

“ก็ได้อยู่หรือครับ...” นากาฮาระขมวดคิ้วมองหน้าอีกฝ่าย
“แต่จะเป็นไปได้ไหม เธอบังเอิญไปเจอคนร้ายที่ฆ่าคนไม่เลือกหน้าเข้าพอดีหรือเปล่าครับ”

“ไม่ทราบครับ มีความเป็นไปได้นั้นอยู่เหมือนกัน ตอนนั้นคนไปพบเข้า คุณฮามาโอกะตัวเปล่า ไม่ได้พกกระแทงกระเป่าถือ คาดว่าคนร้ายเอาไป ที่เมื่อกี้ผมบอกว่าเป็นบริเวณที่เกิดเหตุมีคนสัญจรน้อย ก็ใช่ว่าจะไม่มีเลย หลายคนมีความคิดเห็นว่าถ้าหวังเงินทองของมีค่า คนร้ายน่าจะเลือกก่อเหตุดีกว่านั้น

“อาจเป็นฝีมือของคนจิตไม่ปกติ...หรือคนติดยา?”

ซายามะส่ายหน้า

“ไม่น่าเป็นไปได้หรือครับ กรณีนั้นไม่น่าเอากระเป่าถือไปแล้วตำรวจจะหาตัวคนประเภคนั้นเจออย่างรวดเร็วด้วย”

ก็จริง นากาฮาระคิดแล้วพยักหน้าเสียบๆ

“คุณบอกว่าหลังหย่ากันก็ไม่ได้เจอกันสักครั้งสินะครับ”

ครับ นากาฮาระตอบสั้นๆ

“แล้วได้คุยโทรศัพท์กันบ้างหรือเปล่า ไม่ก็คุยกันทางอีเมลหรือจดหมาย”

“ในช่วงหนึ่งปีหลังหย่ากันเราเคยส่งอีเมลหากันบ้างครับ รู้สึก

จะเคยคุยโทรศัพท์กันครั้งสองครั้งด้วย แต่เนื้อหาที่พูดคุยเป็นเรื่องงาน แทบไม่ได้เล่าสารทุกข์สุกดิบให้กันและกันฟัง”

“เพราะอะไรเธอครับ”

“ของมันรู้ๆ กันอยู่แล้ว” นากาฮาระยิ้มแห้ง “เพราะมันไม่มีความหมายนะสิครับ เราแยกทางกันเพราะอยากลิ้มอีกฝ่าย”

“อ้อ อย่างนี้เอง” ซายามะใช้ก้นปากกาเกาขมับอย่างกระอักกระอ่วน “งั้นพวกคุณติดต่อกันครั้งสุดท้ายเมื่อไร...”

“ประมาณห้าปีก่อน ตอนนั้นเธอน่าจะอาศัยอยู่ที่บ้านเกิด”

“เธอย้ายมาอยู่แมนชั่นที่ว้าเมื่อสี่ปีที่แล้วครับ”

“เธอครับ ผมไม่รู้เรื่องเลย”

“หลังหย่ากัน คุณเห็นห่างจากทางครอบครัวของคุณฮามาโอกะด้วยเธอครับ”

“ครับ แน่نون เพราะไม่มีเหตุผลให้ติดต่อกัน”

ซายามะพยักหน้าเคร่งเครียด “งั้นก็ไม่มีเบาะแสเกี่ยวกับคดีเลยสินะครับ”

“ไม่มีครับ ถ้ามีใครที่คิดอยากฆ่าเธอละก็” นากาฮาระจ้องหน้าสายลับเซมิง “คนคนนั้นก็คงจะเป็น...ฮิรุภาวะ”

ซายามะเบิกตา บรรยากาศตึงเครียดพุ่งผ่านระหว่างทั้งคู่ราวกับสายลม

นากาฮาระผลิยิ้ม

“ไม่มีทางอยู่แล้วละครับ ผู้ชายคนนั้นไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว ถ้าวิญญาณของหมอนั้นยังวนเวียนในโลกนี้และลงมือกับซาโยโกะ ผมก็คงจะประสพชะตากรรมเดียวกัน”

ชายามะเบือนหน้าอย่างอึดอัด ดูท่าจะนึกคำพูดโต้ตอบไม่ออก
“ขอโทษที่พูดเรื่องแปลกๆ ครับ” นากาฮาระกล่าว เขาเสียใจ
จริงๆ ที่ตัวเองพูดไร้สาระ

“คุณคงผ่านเรื่องขมขื่นมามากนะครับ”

เมื่อได้ฟังที่ชายามะเอ่ย นากาฮาระกลายเป็นฝ่ายเงียบแทน
เพราะมันเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องตอบ

“ฉันผมขอลาเป็นข้อสุดท้าย เมื่อคืนตอนสามทุ่ม คุณอยู่ที่ไหนครับ”

นากาฮาระแทบหยุดหายใจ เขากะพริบตาแล้วมองอีกฝ่ายกลับ
สายลับโบกปากกาถูกลื่นไปมา ค้อมศีรษะให้น้อยๆ

“คำถามมาตรฐานนะครับ ขอโทษด้วย”

อ่า นากาฮาระคลายความเกร็ง

“จริงด้วยนะครับ คราวก่อนคุณก็ถามหาพยานที่อยู่ของผม”

ชายามะพยักหน้าเงียบๆ และเตรียมจดข้อมูล นากาฮาระย้อน
นึกถึงกิจวัตรเมื่อคืนนี้

“ผมออกจากบริษัทนี้ตอนทุ่มกว่า หลังจากนั้นไปกินมื้อเย็นที่
ร้านอาหารชุดเจ้าประจำ รู้สึกจะอยู่ที่ร้านนั้นถึงสามทุ่ม”

เขานึกทักหมายเลขโทรศัพท์ของร้านอาหารไว้ในมือถือ จึงเอา
ให้อีกฝ่ายดู

ชายามะจดหมายเลขโทรศัพท์แล้วลุกจากเก้าอี้ “ขอบคุณครับ
ขอโทษที่มารบกวน”

“ขอให้คลี่คลายคดีได้เร็วๆ นะครับ”

“ครับ พวกเราจะพยายามเต็มที่”

นากาฮาระถอนหายใจเฮือกใหญ่ “ผมขอพูดสิ่งที่ตัวเองคิดได้ไหมครับ”

“...อะไรเหรอครับ”

“ผมคิดว่าดีแล้วที่ตัวเองหย่ากับซาโยโกะในตอนนั้น”

ซายามะเอียงคอจ้องนากาฮาระพูดต่อว่า

“ถ้าไม่หย่ากัน ผมจะกลายเป็นครอบครัวของผู้เสียชีวิตอีก”

ซายามะทำหน้าขึ้น “ผมเข้าใจครับ”

นากาฮาระก้มหน้าไม่พูดไม่จา คิดอย่างใจลอยว่านั่นคือคำพูดเดียวกันกับที่เขาบอกเจ้าของแมวก่อนหน้านี้